

ΑΡΙΘΜΟΣ 95/2016

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΣΑΜΟΥ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

Αριθμ. κατάθ. αίτησης: 165/2015

Αποτελούμενο από το Δικαστή

Ιρόεδρο

Πρωτοδικών.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 12 Οκτωβρίου 2016 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΗΣ ΑΙΤΟΥΣΑΣ: Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «GEA - GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ» και τον διακριτικό τίτλο «GEA - GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», που εδρεύει στη Φιλοθέη Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου (Δ.Σ. Αθήνας).

ΤΩΝ ΚΑΘΩΝ: 1) του ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, στην εκμετάλλευση του οποίου ανήκει το καφέ - μπαρ με τον διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στο της και 2) του του, στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το καφέ - μπαρ με τον διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στο, εκ των οποίων ο 1^{ος} παραστάθηκε στο Δικαστήριο μετά του πληρεξουσίου δικηγόρου του (Δ.Σ.), και η 2^η δια του πληρεξουσίου δικηγόρου της (Δ.Σ.).

Δικάσιμος της αίτησης προσδιορίσθηκε αρχικά για τις 2-3-2016, και μετά από αναβολές αυτή που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας. Οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως ανωτέρω αναγράφεται, και οι πληρεξούσιοι

δικηγόροι τους αναφέρθηκαν στα έγγραφα σημειώματα που κατέθεσαν, τα οποία ανέπτυξαν προφορικά, και ζήτησαν να γίνουν δεκτά.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Με τα άρθρα 46 επόμε. Ν. 2121/1993 για την «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα» προστατεύονται τα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία δικαιώματα, δηλαδή τα δικαιώματα σε εργασίες (εισφορές) που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτήν, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση ή στην αναπαραγωγή και γενικά τη διάδοση των έργων. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τα άρθρα 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 Ν. 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα, οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας κ.ά. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία προκειμένου να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους. Καθένα από τα συγγενικά δικαιώματα που αναγνωρίζονται από το Ν. 2121/1993 έχει διαφορετικό περιεχόμενο και παρέχει στο δικαιούχο τις εξουσίες που απαριθμούνται αποκλειστικά και όχι ενδεικτικά στα άρθρα 46 επόμε. Ειδικότερα, κατά το άρθρο 49 του ίδιου νόμου, «Όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών

(2^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 45 /2016 απόφασης του Μονομ. Πρωτ. Σάμου)

φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων, που υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των ερμηνευτών καλλιτεχνών είναι ανεκχώρητο και υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατίθεται για είσπραξη και διαχείριση σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, που λειτουργούν σύμφωνα με τα άρθρα της συλλογικής διαχείρισης του Ν. 2121/1993 (54 έως 58). Κατά το ίδιο άρθρο, η αμοιβή αυτή είναι ενιαία και κατανέμεται εξ ημισείας μεταξύ αφενός μουσικών και τραγουδιστών (50%) και αφετέρου των παραγωγών (50%). Οι άνω οργανισμοί οφείλουν να εξασφαλίζουν στους δικαιούχους τον ποσοστιαίο καθορισμό της αμοιβής τους (άρθρο 55 παρ. 1 στοιχ. Β', το οποίο, βάσει του άρθρου 58 του ίδιου νόμου εφαρμόζεται και στους δικαιούχους των συγγενικών δικαιωμάτων) κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 32, με το οποίο ως βάση για τον υπολογισμό της ποσοστιαίας αυτής αμοιβής λαμβάνονται τα ακαθάριστα έσοδα ή έξοδα ή ο συνδυασμός των ακαθαρίστων εσόδων και εξόδων, ποσά που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευση του έργου. Μάλιστα, κατά το άρθρο 56 παρ. 1 και 2 του νόμου, αν ο χρήστης ισχυρίζεται ότι ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αξιώνει αμοιβή προφανώς δυσανάλογη προς αυτήν που συνήθως καταβάλλεται σε παρόμοιες περιπτώσεις, οφείλει πριν από οποιαδήποτε χρήση να προκαταβάλει στον οργανισμό ή το

ζητούμενο ποσό αμοιβής ή το ποσό που θα έχει ορίσει, ύστερα από αίτηση του χρήστη, το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Περαιτέρω, ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, ο οποίος κατά νόμο ασκεί υποχρεωτικά στο όνομα του και για λογαριασμό των δικαιούχων ερμηνευτών - εκτελεστών και παραγωγών το δικαίωμα καθορισμού και καταβολής της εύλογης αμοιβής, μπορεί να ζητήσει ως ασφαλιστικό μέτρο και την προσωρινή επιδίκαση μέχρι και το μισό ποσό της αμοιβής που αναλογεί στους δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων που είναι μέλη του, η επιδίκαση δε αυτή δεν προσκρούει στη διάταξη του άρθρου 49 παρ. 1 εδ. δ' του Ν. 2121/93, η οποία παρέχει στο δικαστήριο που καθορίζει την εύλογη αμοιβή και την εξουσία να ορίσει τους όρους πληρωμής αυτής κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων και συνεπώς, ερμηνευόμενη και νοούμενη υπό το προστατευτικό πνεύμα των πνευματικών δικαιούχων και των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που διέπει το Ν. 2121/93, επιτρέπει στο δικαστήριο να διατάξει την προσωρινή επιδίκαση και άμεση καταβολή μέρους της αμοιβής στους δικαιούχους της, εφόσον κρίνει επιβεβλημένη τη λήψη του μέτρου αυτού. Εξάλλου, ο Ν. 2121/93 στο άρθρο 55 παρ. 2 καθιερώνει ένα τεκμήριο συλλογικής διαχείρισης τόσο για την κατάρτιση των συμβάσεων ή την είσπραξη των αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των έργων. Σύμφωνα με αυτό, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να συμβληθούν ή να ενεργήσουν δικαστικά για όλους τους πνευματικούς δημιουργούς και για όλα τα έργα, για τους οποίους ή για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν αυτή την εξουσία. Με τη διάταξη αυτή θέσπιζεται μαχητό τεκμήριο, που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτο δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής

(3^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 95 /2016 απόφασης του Μονομ. Πρωτ. Σάμου)

τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών. Από την παραπάνω όμως διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτήν φράση «όλων των έργων για τα οποία δηλώνουν εγγράφως, ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα», δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επιμέρους στοιχείων και λεπτομερειών των σχετιζομένων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με ομοειδείς αλλοδαπούς. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνον αποδεικτικά αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί για το ορισμένο και παραδεκτό της αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης η αναφορά στο δικόγραφο ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών, καθώς και το πού, η δειγματοληπτική αναφορά τούτων και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνισης της επιμέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της εύλογης αμοιβής (Εφθεσ 2187/2008). Εξάλλου, το άνω

τεκμήριο, όπως προαναφέρθηκε, είναι μαχητό και όταν γίνεται επίκληση του σε δίκη κατά κάποιου τρίτου που χρησιμοποιεί το έργο χωρίς άδεια του οργανισμού ή δεν καταβάλλει την εύλογη αμοιβή, ο αντίδικος μπορεί να αποδείξει ότι η πραγματική αλήθεια είναι διαφορετική από την τεκμαιρόμενη, μάλιστα, δε, όταν ο πιο πάνω οργανισμός συλλογικής διαχείρισης δηλώσει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς, εκτός από τις ποινικές ευθύνες οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο του κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 4 εδάφ. β' του Ν. 2121/93 (ΜονΠρΑΘ 1062/2002, ΜονΠρθεσ 2936/2002 αδημ., ΜονΠρΡοδ 606/1999 ΔΕΕ 99. 869, ΜονΠρΧίου 118/1998 ΔΕΕ 99. 593). Οι παραπάνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης είναι δυνατόν να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα και αλλοδαπών φορέων, δικαιούμενοι κατά το άρθρο 72 παρ. 3 του Ν. 2121/93 να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που καταπιστευτικά έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό διαχείρισής τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, στο άρθρο 4 του Ν. 2054/92 (ΦΕΚ Α' 104/30.6.1992) «Κύρωση διεθνούς συμβάσεως περί προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης που έγινε στη Ρώμη στις 26 Οκτωβρίου 1961», ορίζεται ότι κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, εφόσον πληρούνται μία από τις ακόλουθες προϋποθέσεις: α) η εκτέλεση γίνεται σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, β) η εκτέλεση έχει εγγραφεί σε φωνογράφημα προστατευόμενο κατά το παρακάτω άρθρο 5 και γ) εκτέλεση μη εγγεγραμμένη σε φωνογράφημα μεταδίδεται από εκπομπή

(4^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 95 /2016 απόφασης του Μονομ. Πρωτ. Σάμου)

προστατευόμενη κατά το άρθρο 6, σύμφωνα δε με το άρθρο 5 παρ. 1 του ίδιου νόμου, «Κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους παραγωγούς φωνογραφήματων, εφόσον πληρούται μία από τις ακόλουθες περιπτώσεις: α) ο παραγωγός φωνογραφήματων είναι υπήκοος άλλου συμβαλλόμενου κράτους (κριτήριο υπηκοότητας), β) η πρώτη εγγραφή ήχου πραγματοποιήθηκε σε ένα άλλο συμβαλλόμενο κράτος (κριτήριο εγγραφής), γ) το φωνογράφημα δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος (κριτήριο δημοσίευσης)», ενώ κατά τη δεύτερη παράγραφο του παραπάνω άρθρου, «Όταν η πρώτη έκδοση έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος, το φωνογράφημα όμως το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη δημοσίευση, δημοσιεύτηκε επίσης και σε ένα συμβαλλόμενο κράτος (σύγχρονη δημοσίευση), το φωνογράφημα αυτό θα θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά σε συμβαλλόμενο κράτος». Τέλος, στην τρίτη παράγραφο του ίδιου άρθρου ορίζεται ότι «Κάθε συμβαλλόμενο κράτος μπορεί με γνωστοποίηση του, που κατατέθηκε στο Γενικό Γραμματέα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, να δηλώσει ότι δεν θα εφαρμόσει είτε το κριτήριο της δημοσίευσης είτε το κριτήριο της εγγραφής. Η γνωστοποίηση αυτή μπορεί να κατατεθεί κατά τη στιγμή της κύρωσης, αποδοχής ή της προσχώρησης, ή οποτεδήποτε άλλοτε, στην τελευταία αυτή περίπτωση δεν θα έχει ισχύ παρά μόνο μετά παρέλευση έξι μηνών από την κατάθεση της». Περαιτέρω, στο άρθρο 12 του ίδιου νόμου ορίζεται ότι «Εφόσον ένα φωνογράφημα που έχει εκδοθεί για σκοπούς εμπορικούς ή μία αναπαραγωγή αυτού του φωνογραφήματος χρησιμοποιείται αμέσως για ραδιοηλεκτρονική εκπομπή ή για οποιαδήποτε μετάδοση προς το κοινό, θα παρέχεται από το χρήστη προς τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή προς τους παραγωγούς φωνογραφήματων ή και προς τους δύο μία εύλογη και ενιαία αμοιβή. Σε

περίπτωση που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ αυτών, η εσωτερική νομοθεσία μπορεί να καθορίσει τους όρους κατανομής της αμοιβής αυτής». Από τις παραπάνω διατάξεις του Ν. 2054/92 προκύπτει ότι μ' αυτές καθιερώνεται ως κύρια μέθοδος προστασίας των αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, η εξομοίωση τους προς τους ημεδαπούς, με την παραχώρηση και στους αλλοδαπούς της «εθνικής μεταχείρισης», δηλαδή αυτής που παρέχεται από κάθε κράτος καταρχήν στους υπηκόους του ή στα νομικά πρόσωπα που εδρεύουν στο έδαφος του, η οποία παρέχεται εφόσον α) (για τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες) η εκτέλεση έγινε ή εγγράφηκε για πρώτη φορά στο έδαφος του ή μεταδόθηκε ραδιοτηλεοπτικά από το έδαφος αυτό, β) (για τους παραγωγούς φωνογραφήματων) τα φωνογραφήματα δημοσιεύτηκαν ή εγγράφηκαν για πρώτη φορά στο έδαφος του, καθώς και ότι αναγνωρίζεται το δικαίωμα των αλλοδαπών δικαιούχων ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και των παραγωγών φωνογραφήματων να αξιώνουν από το χρήστη μία ενιαία και εύλογη αμοιβή σε κάθε περίπτωση ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης ή παρουσίασης στο κοινό φωνογραφήματος προοριζόμενου για το εμπόριο, σε περίπτωση δε που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ τους, το ύψος της εύλογης αυτής αμοιβής και οι όροι πληρωμής της καθορίζονται όπως, κατά τα ανωτέρω, ορίζει η εθνική νομοθεσία για τους ημεδαπούς. Περαιτέρω, από τις ίδιες προαναφερόμενες διατάξεις (του Ν. 2054/92) συνάγεται σαφώς ότι, αν η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως π.χ. οι ΗΠΑ, το φωνογράφημα όμως αυτό το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη παρουσίαση (δημοσίευση) παρουσιάστηκε (δημοσιεύθηκε) σε συμβαλλόμενο κράτος, όπως είναι και η Ελλάδα, παρέχεται εθνική μεταχείριση και στους αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και τους παραγωγούς του φωνογραφήματος που θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά στην

(5^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 95 /2016 απόφασης του Μονομ. Πρωτ. Σάμου)

Ελλάδα. Σύμφωνα με τα παραπάνω, και ειδικότερα από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 55 παρ. 2 του Ν. 2121/93, στο οποίο καθιερώνεται το τεκμήριο αρμοδιότητας διαχείρισης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης του άρθρου 58 του ίδιου νόμου, στο οποίο ορίζεται ότι «Οι διατάξεις των άρθρων 54 έως 57 του παρόντος νόμου εφαρμόζονται αναλόγως στη διαχείριση και την προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων που ρυθμίζονται από το προηγούμενο κεφάλαιο του παρόντος νόμου» και του άρθρου 2 παρ. 2 του Ν. 2054/92, προκύπτει ότι στην περίπτωση της, κατά την προαναφερόμενη έννοια του τελευταίου αυτού άρθρου (5 παρ. 2 του Ν. 2054/92), «σύγχρονης δημοσίευσης» φωνογραφήματος, οι ημεδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να επιδιώξουν τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αλλοδαποί αντίστοιχοι δικαιούχοι για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα (βλ. ΜονΠρΑΘ 418/2004, ΜονΠρθεσ 1411/2004, ΜονΠρθεσ 1288/2004, ΜονΠρθεσ 29236/2002, ΜονΠρθεσ 12368.2004, ΜονΠρθεσ 33798/2002, αδημ.).

Η αιτούσα εκθέτει στην αίτησή της ότι είναι ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχει συσταθεί νόμιμα κατά τις διατάξεις του Ν. 2121/1993, με εταίρους την αστική μη κερδοσκοπική εταιρία «GRAMMO» για την προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων των δισκογραφικών εταιριών - παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, τον αστικό μη κερδοσκοπικό οργανισμό «ΕΡΑΤΩ» για τους τραγουδιστές - ερμηνευτές και τον αστικό μη κερδοσκοπικό οργανισμό «ΑΠΟΛΛΩΝ» για τους μουσικούς, με τις προβλεπόμενες από τον ανωτέρω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων είναι η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του νόμου, ότι έχει υπογράψει συμβάσεις αμοιβαιότητας

με τους ενδεικτικά αναφερόμενους αλλοδαπούς οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης για είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής αλλοδαπών φορέων, ότι συνέταξε το αναλυτικά αναφερόμενο αμοιβολόγιο, το οποίο σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του Ν. 2121/93 γνωστοποίησε νόμιμα στο κοινό, με δημοσίευσή του στις αναφερόμενες εφημερίδες, και κάλεσε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης υλικών φορέων ήχου, μεταξύ των οποίων είναι οι καθών, οι οποίοι χρησιμοποιούν δημόσια τους υλικούς φορείς ήχου στα αναφερόμενα στην αίτηση καταστήματά τους στη , να προσέλθουν σε συμφωνία για την καταβολή της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, αυτοί όμως αρνήθηκαν την καταβολή αμοιβής και οποιαδήποτε διαπραγμάτευση, παρόλο που χρησιμοποιούν στα καταστήματά τους, κατά τις ώρες λειτουργίας τους, το αναφερόμενο ρεπερτόριο (μουσική και τραγούδια) των ενδεικτικά αναφερόμενων μελών της. Ακόμη εκθέτει ότι με βάση τις ελάχιστες κατ' έτος αμοιβές που καθορίζονται για τα έτη 2010, 2011, 2012, 2013 και 2014 στο αμοιβολόγιο που συνέταξε για επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη, όπως είναι αυτές των καθών, και οι οποίες συναρτώνται με το εμβαδόν και τη διάρκεια της λειτουργίας τους, η συνολική εύλογη αμοιβή για τα προαναφερόμενα έτη ανέρχεται σε 7.500 ευρώ για καθέναν από τους καθών, πλέον ποσοστού 23% ΦΠΑ για κάθε έτος. Για το λόγο αυτόν, επικαλούμενη επείγουσα περίπτωση προσωρινής ρύθμισης της κατάστασης, ζητάει να καθορισθεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησαν οι καθών για καθένα από τα ανωτέρω έτη σε 1.500 ευρώ ετησίως, και συνολικά 7.500 ευρώ πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α. για κάθε έτος, να υποχρεωθούν οι καθών να προσκομίσουν καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησαν κατά τα ανωτέρω έτη, πρόκειμένου να προβεί στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους της, να υποχρεωθούν οι καθών να της καταβάλουν το ήμισυ των άνω ποσών με το νόμιμο τόκο από την πρώτη ημέρα του επόμενου

(6^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 95 /2016 απόφασης του Μονομ. Πρωτ. Σάμου)
έτους για το οποίο οφείλεται κάθε ποσό, άλλως από την επίδοση της
αίτησης έως την εξόφληση, καθώς και να καταδικασθούν οι καθών στη
πληρωμή της δικαστικής της δαπάνης.

Η αίτηση, σύμφωνα και με όσα αναφέρονται στην νομική σκέψη της
παρούσας, αρμοδίως φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου
τούτου κατά την προκείμενη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, και
είναι νόμιμη, στηριζόμενη στα άρθρα 1, 2 παρ. 1, 3, 46, 47, 49, 54 - 58
του Ν. 2121/1993, 2, 3, 4, 5, 7, 12 του Ν. 2054/92, 345, 346 και 901 ΑΚ,
682 επόμε., 728 παρ. 1 περ. ζ', 729 παρ. 2, 450 επόμε., 176, 731 και 732
ΚΠολΔ, πλην του αιτήματος περί οφειλής τόκων από την επόμενη μέρα
λήξης κάθε έτους του επίδικου διαστήματος, που είναι μη νόμιμο, και ως
τέτοιο πρέπει να απορριφθεί, διότι η αιτούσα δεν επικαλείται δικαστική ή
εξώδικη όχληση των καθών για καταβολή της αμοιβής που αντιστοιχεί
σε κάθε έτος, ώστε οι τελευταίοι να καταστούν υπερήμεροι. Περαιτέρω
οι καθών πρόβαλαν προφορικά και με τα σημειώματά που κατέθεσαν,
μεταξύ άλλων, ένσταση καταχρηστικής άσκησης του δικαιώματος της
αιτούσας (άρθρο 281 ΑΚ), υποστηρίζοντας ότι έπρεπε να τους κατατάξει
στις επιχειρήσεις για τις οποίες η μουσική είναι απλώς χρήσιμη, και όχι
απαραίτητη για τη λειτουργία τους, όπως έπραξε με τα όμορα προς αυτές
καταστήματα. Με το περιεχόμενο αυτό η προβληθείσα ένσταση είναι μη
νόμιμη, και ως τέτοια πρέπει να απορριφθεί, διότι η αξιολόγηση ως προς
το χαρακτήρα των επιχειρήσεων των καθών (ως απλές καφετέριες ή ως
μπαρ - καφετέριες), και ως προς την απλή χρησιμότητα ή αναγκαιότητα
της μουσικής για τη λειτουργία τους, ανήκει στην κυριαρχική κρίση του
Δικαστηρίου, και ο χαρακτηρισμός τους από την αιτούσα ως καφετέριες -
μπαρ δεν καθιστά καταχρηστική την άσκηση του δικαιώματός της για
τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής της. Κατόπιν τούτων, κατά το μέρος

που η αίτηση κρίθηκε νόμιμη, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

Από τις ένορκες καταθέσεις του μάρτυρα της αιτούσας

και των μαρτύρων των καθόν και

και από όλα τα έγγραφα που οι διάδικοι επικαλούνται και νομίμως προσκομίζουν, πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα: Η αιτούσα, που ιδρύθηκε με το από 28-9-2011 ιδιωτικό συμφωνητικό (εταιρικό), το οποίο δημοσιεύθηκε νόμιμα στα βιβλία εταιριών του Πρωτοδικείου Αθηνών με αριθμό 15616/6-10-2011, είναι αστική μη κερδοσκοπική εταιρία, με μέλη και μοναδικούς εταίρους την αστική μη κερδοσκοπική εταιρία «GRAMMO» για την προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων των δισκογραφικών εταιριών - παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, τον αστικό μη κερδοσκοπικό οργανισμό «ΕΡΑΤΩ» για τους τραγουδιστές - ερμηνευτές, καθώς και τον αστικό μη κερδοσκοπικό οργανισμό «ΑΠΟΛΛΩΝ» για τους μουσικούς, οι οποίοι είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, στους οποίους έχει ανατεθεί από τα μέλη τους, ήτοι τους μουσικούς, ερμηνευτές - τραγουδιστές, και παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, κατάλογο των οποίων προσκομίζουν και ενσωματώνουν στην κρινόμενη αίτηση, η διαχείριση των συγγενικών δικαιωμάτων τους, για το σύνολο του ρεπερτορίου τους, μεταξύ των οποίων είναι η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του Ν. 2121/93, συνεπώς νομιμοποιείται κατά τεκμήριο, σύμφωνα με τα άρθρα 55 παρ. 2 και 58 του ίδιου νόμου, να ενεργήσει δικαστικά για τη διαχείριση ή προστασία εξουσιών που απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα και είναι αντικείμενο της διαχείρισης αυτών, αφού προσκομίζονται οι πίνακες των μελών τους και δηλώνει ότι έχει αυτή την εξουσία. Ήδη η αιτούσα, ως διαχειριζόμενη τα πνευματικά και συγγενικά δικαιώματα των μελών της, έχει, εκτός των άλλων, καταρτίσει συμβάσεις με πλήθος χρηστών, και κατόπιν σχετικών αιτήσεών της έχουν εκδοθεί οι

(7^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 95 /2016 απόφασης του Μονομ. Πρωτ. Σάμου)

αναφερόμενες στη νομική σκέψη της παρούσας δικαστικές αποφάσεις και πλήθος άλλων, με τις οποίες κρίθηκε ότι νομιμοποιείται για την επιδίωξη του καθορισμού και της επιδίκασης της εύλογης αμοιβής των ημεδαπών, και αλλοδαπών φορέων συγγενικών δικαιωμάτων, ακόμη και για το χρονικό διάστημα πριν από το 2011, που δεν είχε ακόμη συσταθεί, απορριπτομένης έτσι της σχετικής ένστασης των καθών, περί έλλειψης ενεργητικής νομιμοποίησής της για τον χρόνο πριν από το έτος 2011, ως αβάσιμη στην ουσία της. Ειδικότερα ως προς τους αλλοδαπούς φορείς πιθανολογήθηκε ότι η αιτούσα, ως μοναδικός και αντιπροσωπευτικός στην ημεδαπή οργανισμός διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών, έχει συνάψει με αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας, όπως, ενδεικτικά, με τον «INTERGRAM» της Τσεχίας, τον «PRISM» της Μαλαισίας, τον «ROUPI» της Ρωσίας, τον «SENA» της Ολλανδίας, τον «CREDIDAM» της Ρουμανίας κ.λ.π., με βάση τις οποίες νομιμοποιείται ως προς τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται οι αλλοδαποί μουσικοί, ερμηνευτές και παραγωγοί για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, όλα τα μουσικά έργα, ακόμη και τα προερχόμενα από χώρες που δεν έχουν κυρώσει τη σύμβαση της Ρώμης, σε χρονικό διάστημα τριάντα ημερών από την πρώτη δημοσίευσή τους, με βάση τις ανάγκες της αγοράς σε παγκόσμια κλίμακα και την ταχεία εξάπλωση των παλιών και νέων εξελεγμένων μέσων επικοινωνίας (όπως π.χ. το διαδίκτυο) δημοσιεύονται και παρουσιάζονται στην Ελλάδα, όπως και σε όλη την Ευρώπη και, συνεπώς οι αιτούντες νομιμοποιούνται σε κάθε περίπτωση και κατά τεκμήριο και ως προς τους αλλοδαπούς φορείς των συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους, κατά τις προαναφερόμενες διατάξεις του Ν. 2054/1992, παρέχεται «εθνική

μεταχείριση» στην περίπτωση της «σύγχρονης δημοσίευσης». Τα μέλη της αιτούσας, στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων τους, συνέταξαν αρχικά καταλόγους με αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), τους οποίους γνωστοποίησαν στο ευρύ κοινό και τους δημοσίευσαν στις εφημερίδες ΕΘΝΟΣ στις 4-2-1998, ΤΑ ΝΕΑ στις 4-2-1998 και ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ στις 3-2-1998, ενώ η αιτούσα, μετά από την ίδρυσή της, δημοσίευσε τους ίδιους καταλόγους στις εφημερίδες ΚΕΡΔΟΣ στις 20-4-2012, ΑΥΓΗ στις 20-4-2012 και ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ στις 19-4-2012. Ακολουθώντας η αιτούσα, λαμβάνοντας υπόψη τις εξελίξεις της αγοράς και τη διεθνή πρακτική, τροποποίησε το ως άνω αμοιβολόγιο και δημοσίευσε νόμιμα νέους καταλόγους της στις εφημερίδες ΑΓΟΡΑ στις 29-5-2015, ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ στις 18-6-2015, και ΑΥΓΗ στις 6-5-2015. Με τα άνω αμοιβολόγια, όσον αφορά τους χρήστες του μουσικού ρεπερτορίου που διατηρούν, ενδεικτικά, καφετέριες, καφέ - μπαρ, μπυραρίες κ.λ.π., ενόψει του γεγονότος ότι η μουσική στις επιχειρήσεις αυτές είναι απαραίτητη για την προσέλκυση πελατών, η αιτούσα προσδιόρισε την οφειλόμενη εύλογη αμοιβή στο ποσό των 1.500 ευρώ ετησίως, εφόσον η λειτουργία τους εκτείνεται χρονικά από 8 - 12 μήνες ετησίως, και κάλεσε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νομίμων αμοιβών της. Μεταξύ των χρηστών υλικών φορέων ήχου της άνω κατηγορίας είναι και οι καθών, εκ των οποίων ο 1^{ος} διατηρεί κατάστημα (καφέ - μπαρ) εμβαδού 50 τ.μ. στο με τον διακριτικό τίτλο , και η 2^η διατηρεί κατάστημα (καφέ - μπαρ) εμβαδού 80 τ.μ. στο με τον διακριτικό τίτλο . Οι επιχειρήσεις των καθών, που ιδρύθηκαν πριν από το 2010 και λειτουργούν τουλάχιστον επί 9 - 10 μήνες ετησίως, κατά τη διάρκεια της ημέρας λειτουργούν ως καφετέριες έχοντας χαμηλή μουσική, ενώ τη νύχτα μετατρέπονται σε μπαρ με τη χρήση δυνατής μουσικής που προσελκύει τους πελάτες, προσφέροντας κατά κύριο λόγο

(8^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 95 /2016 απόφασης του Μονομ. Πρωτ. Σάμου)
οινοπνευματώδη ποτά, ενώ στο κατάστημα του 1^{ου} καθού λαμβάνουν
χώρα ανά τακτά χρονικά διαστήματα εκδηλώσεις με ζωντανή μουσική.
Επομένως, οι καθών χρησιμοποιούν στα καταστήματά τους καθ' όλη τη
διάρκεια του ωραρίου λειτουργίας (ήτοι από τις πρωινές ώρες έως τις
2:00 π.μ. - 3:00 π.μ. τα ξημερώματα) υλικούς φορείς ήχου με τραγούδια
Ελλήνων και ξένων ερμηνευτών για την ψυχαγωγία των πελατών τους,
τα οποία (ειδικά τις βραδινές ώρες) είναι απολύτως απαραίτητα για την
προσέλκυση, διατήρηση και επαύξηση της πελατείας τους, και εν γένει
των εσόδων τους. Ωστόσο, παρά το γεγονός ότι οχλήθηκαν από την
αιτούσα μετά το έτος 2014, δεν κατέβαλαν κανένα ποσό σ' αυτήν για τη
χρήση του ως άνω μουσικού ρεπερτορίου. Ενόψει αυτών, οφείλουν να
καταβάλουν στην αιτούσα εύλογη αμοιβή, σύμφωνα με το άρθρο 49 του
Ν. 2121/93, για τα επίδικα έτη 2010, 2011, 2012, 2013 και 2014, η οποία
πρέπει να καθορισθεί για καθένα από τα ανωτέρω έτη σε 1.500 ευρώ +
23% Φ.Π.Α. για κάθε έτος, και συνολικά σε 7.500 ευρώ (ήτοι 1.500 ευρώ
ετησίως X 5 έτη) + Φ.Π.Α. 23% για κάθε έτος. Περαιτέρω, δεδομένου ότι
κατά τη διάταξη του άρθρου 56 παρ. 4 του Ν. 2121/1993 οι χρήστες
οφείλουν να παραδίδουν στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης
καταλόγους των έργων που εκτελούν δημόσια, προκειμένου να καταστεί
δυνατή η πραγματοποίηση των διανομών των παραπάνω αμοιβών, πρέπει
οι καθών να υποχρεωθούν σε παράδοση των καταλόγων με τα έργα του
μουσικού ρεπερτορίου που εκτέλεσαν δημόσια κατά τα επίδικα έτη.
Τέλος, πρέπει να επιδικασθεί στην αιτούσα το μισό του ποσού της
αμοιβής της που κατά τα ανωτέρω καθορίστηκε, με το νόμιμο τόκο από
την επίδοση της αίτησης έως την εξόφληση, στο οποίο πολλοί από τους
δικαιούχους αποβλέπουν ως έσοδο για την κάλυψη των μη επιδεκτικών
αναβολής βιοτικών τους αναγκών. Σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν, η αίτηση
πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή ως βάσιμη στην ουσία της, ενώ, τέλος, τα

δικαστικά έξοδα πρέπει να συμψηφισθούν στο σύνολό τους μεταξύ των διαδίκων, λόγω της ιδιαίτερης δυσχέρειας των εφαρμοστέων κανόνων δικαίου (άρθρο 179 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Δέχεται εν μέρει την αίτηση.

Καθορίζει προσωρινά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε καθένας από τους καθών, μεταδίδοντας μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στο κατάστημά του κατά τα έτη 2010, 2011, 2012, 2013 και 2014, στο ποσό των 1.500 ευρώ ετησίως και συνολικά σε 7.500 ευρώ, πλέον Φ.Π.Α. 23% για κάθε έτος.

Υποχρεώνει τους καθών να καταβάλουν ως προσωρινή αμοιβή στην αιτούσα το ήμισυ του άνω ποσού, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αίτησης έως την εξόφληση.

Υποχρεώνει τους καθών να παραδώσουν στην αιτούσα αντίγραφα των καταλόγων με τους τίτλους του ρεπερτορίου που χρησιμοποίησαν κατά τα έτη 2010, 2011, 2012, 2013 και 2014, προκειμένου η τελευταία να προβεί στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους.

Συμψηφίζει ολικώς τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων.

Κρίθηκε και δημοσιεύθηκε στο ακροατήριό του σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στις 14 Δεκεμβρίου 2016, με την παρουσία της Γραμματέως

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

28-12-2016

Η Γραμματέας